

[Aksel Møller.]

ordenen og man formoder, det vil finde en løsning inden så forfærdelig lang tid, er det klogt også for denne lovgivnings vedkommende at afvente denne løsning. Nu er forslaget jo heller ikke af evigheds karakter; ordningen skal tages op til revision senere. Regnskabsåret 1958—59 bliver det sidste, for hvilket loven skal virke, og noget videre må vi vel være kommet til den tid med hensyn til afklaring af problemet om forholdet mellem stat og kommuner.

Jeg ved ikke, om jeg bliver misforstået, når jeg siger, at det vist ikke har været meningen med voldgiftsretten at søge specielt efter retfærdighed i forholdet mellem kommunerne. Man søgte efter en praktisk løsning, som kunne føre til, at Københavns kommune, som unægtelig i mange henseender er svagt stillet, kunne få et højere udligningstilsvær end det, den hidtil har haft. Men dermed er jo også sagt, at i det øjeblik der sker en forandring af den almindelige lovgivning, så må det også kunne få den virkning, og det fremgår af voldgiftsrettens stilling til sagen, at hele spørgsmålet kan tages op påny.

Jeg minder i denne forbindelse om et problem, der i den sidste tid synes at være blevet særlig aktuelt, nemlig spørgsmålet om erhvervsskattens skæbne i den kommende tid. Der er vistnok en almindelig opfattelse af, at erhvervsskattelovgivningen har overlevet sig selv, men på den anden side tror jeg ikke, man sådan uden videre kan afskaffe erhvervsskatten. Det vil utvivlsomt blive nødvendigt at finde andre udveje for at forhindre, at der sker en yderligere forarmelse af Københavns kommune. Man bør jo huske, at Københavns kommune i stadig stigende grad overtager den opgave at holde betydelige arealer til fælles brug for det samlede hovedstadsområde. Jeg tror derfor, man må gøre sig klart, at en ophævelse af erhvervsskatteloven vil få indflydelse på den lovgivning, vi her beskæftiger os med, og den vil utvivlsomt stille krav om, at udligningsordningen revideres og kommer til at omfatte også andre dele af hovedstadsområdet, end den omfatter i dag. Den opgave, som Københavns kommune har, og som naturligvis er en opgave, som man ikke i det lange løb kan overlade til denne kommune at være alene om — og det har

man forsåvidt heller ikke gjort, som både erhvervsskatteloven og denne udligningslovgivning har givet Københavns kommune ikke ubetydelige beløb fra naboerne — den opgave, som Københavns kommune har på alles vegne, motiverer, at man ad en eller anden vej — og her går vi altså ad den siden 1937 prøvede — bidrager til Københavns kommune. Denne opgave kan imidlertid efter min mening også finde en løsning ved, at visse byrder løftes fra Københavns kommune og lægges over på et fællesskab. Jeg tænker på, hvor nyttigt det vil være, om man virkelig når til vejs ende med en lovgivning, der ordner trafikproblemerne i hele hovedstadsområdet på en sådan måde, at denne store og for Københavns kommune meget kostbare opgave ikke skal hvile alene på denne kommune.

Der findes også andre områder, hvor det vil være naturligt at søge at løse problemerne i et fællesskab. Det kan dog vist ikke i det lange løb blive ved at være, som det er med vandindvindingsrettighederne og den måde, hvorpå de hidtil er blevet styret. Jeg tror ikke, man kan bebrejde Københavns kommune de priser, der tages for vandet, men det må dog vel med nogen ret kunne kaldes urimeligt, at de andre kommuners vandindvindingsrettigheder er blevet stærkt begrænset, og at Københavns kommune er alene om at skulle skaffe penge til den meget betydelige investering, som vandindvindingen efterhånden kræver.

Jeg har villet nævne disse eksempler som et udtryk for, at efter min opfattelse ligger fællesskabet i hovedstaden naturligere, hvis man beskæftiger sig med en løsning opgave for opgave af de sager, som i realiteten indgår i det fællesskab, hovedstadsområdet efterhånden er blevet.

Gennemførelsen af det lovforslag, vi her beskæftiger os med, vil altså betyde, at Københavns kommune fra Frederiksberg og Gentofte kommuner i fremtiden får et større tilsvær end hidtil. Det er mit håb, at det vil vise sig, at disse midler kan bidrage til at klare en del af Københavns kommunes vanskeligheder. Det er klart, at en fortsættelse af udligningslovgivningen må føre til, at andre dele af hovedstadsområdet drages ind under den, ikke mindst når det sker samtidigt med, at de fritages for den byrde, som erhvervsskatten er.